

Certitudinea învierii

***„Dar Dumnezeu m-a ajutat până în ziua de azi;
așa că stau aici și mărturisesc atât celor mici,
cât și celor mari. Nu spun nimic mai mult decât
ceea ce au spus profeții și Moise că se va
întâmpla – că Mesia va suferi și, ca primul care
va învia din morți, va aduce mesajul luminii
poporului său și neamurilor.”
Faptele Apostolilor 26:22,23***

Asigurarea învierii este una dintre temele foarte importante din Biblie și așa și trebuie să fie, altfel promisiunile lui Dumnezeu nu ar avea niciun efect. Cu toate acestea, pentru a înțelege de ce trebuie să existe învierea morților, este necesar mai întâi să discernem pe deplin natura morții. Biblia ne spune că moartea este o stare de uitare, de neexistență (Eclesiastul 9:5,6,10). Când omul perfect Adam a păcătuțit, el a suferit pedeapsa pentru păcat, care era moartea (Geneza 2:17; Romani 5:12; 6:23). Starea morții a fost descrisă de Dumnezeu în felul următor: „În sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până te

vei întoarce în pământ, din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:19). Nu se menționa nimic despre viața de după moarte sau despre un „suflet” care nu era supus morții.

Adam era destinat să dispară pentru totdeauna, dacă nu ar fi fost dragostea și mila lui Dumnezeu, exprimate prin viața, moartea și învierea lui Isus. Învierea Lui era o garanție că planul lui Dumnezeu de înviere pentru toți va deveni realitate. Apostolul Pavel, în predica sa de pe Areopag, a spus că Dumnezeu „a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin omul pe care l-a rânduit, și a dat tuturor oamenilor o garanție în acest sens, înviindu-l din morți”. Faptele Apostolilor 17:31

Învierea lui Isus este necesară

Era extrem de important în planul lui Dumnezeu ca Isus să moară ca răscumpărare pentru Adam, dar era la fel de necesar ca El să învie din starea de moarte. Un Hristos sau Mesia mort nu ar fi putut împlini minunatele promisiuni ale Cuvântului lui Dumnezeu, precum cele cuprinse în Isaia 9:6,7: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat; și domnia lui va fi peste umerii Lui; și numele Lui va fi:

Minunat, Sfetic, Dumnezeu puternic, Părinte veșnic, Prinț al păcii. Creșterea domniei Lui și pacea Lui nu vor avea sfârșit.” Ucenicii se așteptau ca această promisiune să se împlinească în timpul slujirii pământești a Domnului nostru, și de aceea erau atât de descurajați și deznădăjduiți când Isus a murit pe cruce. Ei nu înțelegeau că aceasta făcea parte din planul Tatălui Cereșc.

În prima zi a săptămânii, a treia zi după răstignirea lui Isus, El S-a arătat celor doi ucenici descurajați care se îndreptau spre Emaus (Luca 24:1,21). Ei L-au crezut un străin. În timp ce conversau, El i-a muștrat blând pentru că nu au înțeles această parte importantă a planului Domnului, spunând: „O, nebunilor și înceteți la inimă, să credeți tot ce au spus profeții! Nu trebuia oare Cristos să sufere aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a tâlcuit în toate Scripturile lucrurile care se refereau la El.” (Luca 24:25-27). În cele patruzeci de zile care au urmat, ucenicii au ajuns să accepte și să creadă faptul că Isus a înviat din morți, dar abia după Cincizecime, când Duhul Sfânt a coborât asupra lor, au înțeles pe deplin importanța învierii în planul lui Dumnezeu de

împăcare. Acest lucru a fost demonstrat de predica lui Petru consemnată în Faptele Apostolilor 2:14-36.

Cuvântul „înviere” nu se găsește în Vechiul Testament, dar doctrina este învățată prin multe afirmații clare din Scriptură. În Iov 14:13-15 citim: „O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține ascuns, până va trece mânia Ta, de mi-ai rândui un timp hotărât și Te-ai gândi la mine! ... Tu vei chema, și Eu îți voi răspunde; vei avea poftă de lucrarea mâinilor Tale.” Profetul Isaia a scris: „Morții tăi vor trăi, împreună cu trupul meu mort se vor ridica. Treziți-vă și cântați, voi care locuiți în țărână, căci roua voastră este ca roua ierburilor, și pământul va arunca morții.” (Isaia 26:19). Profetul Osea a scris: „Voi face o răscumpărare pentru ei din puterea mormântului; voi izbăvi ei de moarte: O, moarte, voi fi ciuma ta; O, mormânt, voi fi distrugerea ta.” Osea 13:14

Promisiunea făcută lui Avraam

Certitudinea absolută a învierii ne-a fost ilustrată într-un incident care a necesitat o înviere pentru ca o promisiune divină să aibă sens. Vorbim despre promisiunea lui Dumnezeu către Avraam, consemnată în Geneza 22:15-18. Ne amintim că Dumnezeu îi promisese lui Avraam un fiu care urma

să se nască din Sara (Geneza 17:19). Avraam așteptase mulți ani ca această promisiune să se împlinească, pentru că prin acest sămânță urmau să se împlinească toate celelalte promisiuni pe care Dumnezeu i le făcuse. Cu toate acestea, relatarea ne spune că, atunci când Isaac era tânăr, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și ofere fiul ca jertfă arsă (Geneza 22:1,2). Credința lui Avraam în promisiunile lui Dumnezeu era atât de mare încât el credea că Dumnezeu îl va învia pe Isaac din morți, dacă va fi necesar, pentru a le împlini.

Această încredere a fost demonstrată în cuvintele lui Avraam către cei rămași la poalele muntelui, când le-a poruncit tinerilor: „Rămâneți aici cu măgarul, iar eu și băiatul vom merge până acolo să ne închinăm și ne vom întoarce la voi” (versetul 5). Apostolul Pavel, în Evrei 11:17-19, confirmă acest gând: „Prin credință, Avraam, când a fost încercat, a adus jertfă pe Isaac; și cel care primise promisiunile a adus jertfă pe singurul său fiu, despre care se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța”. El socotind că Dumnezeu era în stare să-l învieze chiar și din morți, de unde și l-a primit înapoi, ca simbol al lui I ”. Observăm că în această imagine Dumnezeu era reprezentat de Avraam, iar Isus era reprezentat de Isaac. Toate

promisiunile lui Dumnezeu către lume erau concentrate în Isus. Era necesar ca Isus să trăiască pentru a împlini aceste promisiuni, prin învierea Lui din morți.

Saduchei nu credeau în înviere. Ei au încercat să-L prindă pe Isus în capcană inventând o situație absurdă în care o femeie era soția a șapte soți decedați. Întrebarea adresată Domnului nostru era: în împărăție, a cui soție va fi ea? Isus a răspuns: „Vă înșelați, pentru că nu cunoașteți Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci în înviere, oamenii nu se însoară și nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri.” (Matei 22:23-30). Isus sublinia pur și simplu că în împărăție nu va exista căsătorie și, prin urmare, situația inventată de saduchei nu avea niciun sens. Cu toate acestea, Isus a văzut o ocazie de a sublinia eroarea din doctrina saducheorilor când a spus: „Dar, în ceea ce privește învierea morților, n-ați citit ce v-a spus Dumnezeu, zicând: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»? Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii.” versetele 31,32; Exodul 3:6

Saduchei știau că patriarhii erau morți de secole și își dădeau seama că Isus știa acest lucru. Au fost

nevoiți să recunoască că, dacă Dumnezeu era adevărat și de încredere, Avraam, Isaac și Iacov ar fi trebuit să fie readuși la viață pentru a se bucura din nou de această relație promisă cu Dumnezeu.

Un profet ca Moise

În Deuteronom 18:18,19, Moise a repetat cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus cu privire la împărăția care va funcționa sub un nou mijlocitor și un nou legământ. „Voi ridica un profet dintre frații lor, asemenea ție, și voi pune cuvintele Mele în gura lui; și el le va spune tot ce-i voi porunci. Și se va întâmpla că oricine nu va asculta cuvintele pe care le va spune în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.”

Apostolul Petru, în Faptele Apostolilor 3:21-26, aplică această profeție a lui Moise la împărăție, numind-o „vremurile de restabilire a tuturor lucrurilor” și afirmând că acest timp minunat a fost vestit de Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți de la începutul lumii. Apoi, el le-a reamintit ascultătorilor săi profeția originală „ ” rostită de Moise. Această minunată predică a lui Petru a fost ținută pe una dintre pridvoarele Templului. Printre ascultători se aflau căpetenia Templului și saducheii. Când Petru

și-a încheiat predica cu această afirmație: „Dumnezeu, după ce a înviat pe Fiul Său Isus, L-a trimis mai întâi la voi, ca să vă binecuvânteze și să vă întoarcă pe fiecare dintre voi de la nelegiuirile voastre”, căpetenia și saducheii s-au mâniat. S-au mâniat pentru că Petru a afirmat că Isus a înviat din morți și că, prin El, toți cei care erau în morminte vor învia pentru a beneficia de „vremurile de restabilire”. Relatarea continuă: „Pe când vorbeau poporului, au venit preoții, căpetenia templului și saducheii, fiind mânați de mânie că învățau poporul și propovăduiau prin Isus învierea din morți.” Faptele Apostolilor 4:1,2

Caracteristicile profetice ale Legământului Legii

Scripturile ne spun că multe caracteristici ale Legământului Legii dat națiunii Israel prefigurează evenimente viitoare. (1 Corinteni 10:11; Evrei 10:1). Descoperim că acest lucru este valabil în special în capitolul 23 din Leviticul, care făcea parte din Lege. În acest capitol, Domnul i-a dat lui Moise instrucțiuni cu privire la sărbătorile pe care națiunea trebuia să le respecte. În a paisprezecea zi a primei luni, ei trebuiau să sacrifice mielul de Paște, iar în a cincisprezecea zi, trebuiau să sărbătorească Sărbătoarea Azimelor, care dura șapte zile (Exod

12:6; Leviticul 23:5,6). Israelii au plecat din Egipt „în a cincisprezecea zi a primei luni, a doua zi după Paște” (Numeri 33:3). După ce au ajuns în țara lor și au cules roadele pământului, Domnul i-a poruncit lui Moise să sărbătorească o sărbătoare suplimentară. Citim: „Când veți ajunge în țara voastră și veți culege roadele pământului, în anul al cincilea după venirea (Numeri 33:3). După ce au ajuns în țara lor și au avut o recoltă de cereale, Domnul i-a poruncit lui Moise să îndeplinească un ritual suplimentar. Citim: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera recolta ei, veți aduce preotului un snop din primele roade ale recoltei voastre: El va legăna snopul înaintea Domnului, ca să fie acceptat pentru voi; a doua zi după Sabat, preotul îl va legăna” (Leviticul 23:10,11). „Sabatul” menționat aici era adunarea sfântă care marca prima zi a sărbătorii azimelor.

Ca parte a ritualului, preotul mergea pe câmp, selecta grânele coapte, le aduna într-un snop și le lega într-un mănunchi. Se întorcea și, la altar, flutura mănunchiul înaintea Domnului ca ofrandă din primele roade ale recoltei. Acest act dădea marca începutul recoltei de grâne, care urma să dureze cincizeci de zile. versetele 15,16

Această caracteristică a sărbătorii a fost minunat profetică în cazul lui Isus. Isus avea datoria de a respecta perfect detaliile Legii. Ziua de 14 Nisan a început la apusul soarelui, iar la ceva timp după miezul nopții, Isus a fost arestat în Grădina Ghetsimani și predat lui Caiafa, apoi romanilor (Matei 26:47-75; 27:1-26). Relatarea din Marcu afirmă că El a fost răstignit la ora a treia, aproximativ la ora 9:00 dimineăta, tot în ziua de 14 Nisan. Isus a stat pe cruce până la ora a noua, aproximativ la ora 3:00 după-amiaza, și a murit. (Marcu 15:25-37). Astfel, Isus a murit în aceeași zi, a 14-a zi a lunii Nisan, conform calendarului evreiesc, în care erau sacrificate mielurile de Paște ale Israelului. Pavel confirmă această legătură, spunând: „Cristos, Mielul nostru de Paște, a fost jertfit pentru noi.” 1 Corinteni 5:7

Trupul lui Isus a fost pus într-un mormânt înainte de apusul soarelui, în ziua de 14 Nisan. (Luca 23:53-55). Trupul a zăcut în mormânt toată ziua următoare, de la apusul soarelui până la apusul soarelui, care era Sabatul, sau ziua de 15 Nisan. (versetul 56). Apoi, foarte devreme dimineăta – în prima zi a săptămânii, sau în a șaisprezecea zi a lunii Nisan – femeile au venit la mormânt și au descoperit că Isus înviase din morți (Luca 24:1-6; Marcu 16:1-6). Astfel,

Isus a devenit „primele roade” ale recoltei spirituale și „primele roade ale celor care au adormit” în moarte – adică primele roade ale învierii. (1 Corinteni 15:20). Ne-am putea gândi la preotul evreu care îndeplinea ritualul de a flutura snopul înaintea Domnului în dimineața zilei de 16 Nisan, în același timp în care Isus împlinea Legea prin învierea din morți.

Mărturia detaliată a lui Pavel

În vremea apostolului Pavel, ca și în vremea noastră, exista scepticism cu privire la învierea morților. Pentru a aborda această problemă, el a scris capitolul al cincisprezecelea din 1 Corinteni pentru a arăta că învierea promisă era o parte esențială și integrantă a planului de mântuire al lui Dumnezeu. În versetele de început ale capitolului, Pavel amintește bisericii din Corint că mesajul pe care le-l a proclamat era Evanghelia [greacă: o veste bună], iar prima și cea mai importantă parte a acelui mesaj era moartea și învierea lui Isus. „Căci v-am transmis mai întâi ceea ce și eu am primit, că Cristos a murit pentru păcatele noastre, conform Scripturilor; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, conform Scripturilor.” 1 Corinteni 15:3,4

Apostolul prezintă apoi învierea lui Isus ca pe un fapt, deoarece El a fost văzut de apostoli și apoi de peste cinci sute de frați, dintre cui cei mai mulți erau încă în viață la momentul scrierii epistolei lui Pavel. În cele din urmă, Domnul înviat a fost văzut de Pavel însuși pe drumul spre Damasc (versetele 5-8). În versetele 12-19, Pavel demonstrează că întreaga doctrină a învierii se bazează pe învierea lui Isus și, pentru că El a înviat, toți cei care sunt în mormintele lor vor învia și ei din morți. Dacă Isus nu ar fi înviat, atunci toți – chiar și ucenicii și urmașii Lui – ar fi încă în păcatele lor. Căci, chiar dacă Isus a murit pentru a lua locul lui Adam în moarte, era necesar ca El să trăiască din nou pentru a putea apărea în prezența lui Dumnezeu și a prezenta valoarea sau meritul ofrandei Sale de răscumpărare în mâinile dreptății divine.

Apostolul încheie această parte a argumentului său spunând: „Dar acum Cristos a înviat din morți și a devenit prima roadă a celor care au adormit. Căci, după cum prin om [Adam] a venit moartea, tot așa, prin om [Isus] a venit și învierea morților. Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi înviați”, adică tuturor celor d i li se va da ocazia, prin ascultare, să câștige viața veșnică. (versetele 20-22). Învierea va avea loc conform unui plan stabilit,

continuă Pavel: „Fiecare în ordinea cuvenită, mai întâi Hristos, ca prima roadă, apoi cei care sunt ai lui Hristos, în prezența Lui” (versetul 23). Cristos înseamnă uns, iar apostolul spune că cei unși, care urmează pașii lui Isus, vor învia primii. Acest lucru este logic și rezonabil, deoarece ei vor fi asociați cu Isus în împărăție ca regi și preoți. (Matei 19:28,29; Apocalipsa 20:6). Apoi, supușii împărăției, toți cei care sunt în mormintele lor, vor ieși din mormânt pentru a avea șansa la viață. Ioan 5:28,29

Trupurile trupești și trupurile spirituale

Apoi Pavel spune: „Dar cineva va zice: Cum învie morții și cu ce trup vin? ... Ceea ce semeni, nu semeni trupul care va fi, ci boabele goale, fie de grâu, fie de altă cereală; dar Dumnezeu le dă un trup după cum vrea El, și fiecărei semințe trupul ei propriu. Nu toată carnea este aceeași carne: ci este un fel de carne a oamenilor, altul al fiarelor, altul al peștilor și altul al păsărilor. Există, de asemenea, trupuri celeste și trupuri terestre: dar slava celor celeste este una, iar slava celor terestre este alta. Există o slavă a soarelui, o altă slavă a lunii și o altă slavă a stelelor: căci o stea diferă de alta în slavă. La fel este și învierea morților. Este semănat în putrezire; este

înviat în nepierire; este semănat în necinste; este înviat în slavă; este semănat în slăbiciune; este înviat în putere; este semănat trup natural; este înviat trup spiritual. Există un trup natural și există un trup spiritual.” 1 Corinteni 15:35-44

În această declarație a apostolului Pavel sunt folosite mai multe ilustrații, toate subliniind faptul că în înviere vor exista mai multe tipuri de trupuri, mai precis, cele cu trupuri de carne și cele cu trupuri spirituale. Tipul de trup pe care îl va avea fiecare individ depinde de ceea ce este semănat în moarte. „Acesta” despre care vorbește apostolul în versetul treizeci și opt este personalitatea sau caracterul pe care individul îl dezvoltă în această viață. Marea majoritate a rasei umane va avea un caracter care va fi cel mai potrivit pentru o viață aici, pe pământ. Prin urmare, ei vor avea un trup de carne. În împărăție, pământul va fi un loc glorios în care să trăiești, iar cei care vor dobândi viața veșnică aici, pe pământ, îl vor lăuda pe Dumnezeu în veșnicie pentru favoarea și binecuvântarea sa.

Cu toate acestea, în timpul prezent, de la Cincizecime, unii au aflat despre o provizie mai înaltă pentru viață, făcută posibilă prin sângele lui Isus. Răspunzând chemării de a umbla pe urmele Lui, ei

sunt invitați să-și transforme mintea și afecțiunile de la lucrurile pământești și să le îndrepte spre lucrurile spirituale. (Romani 12:1,2; Coloseni 3:1-3). Aceștia, în cursul călătoriei lor creștine, își transformă mintea prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Aplicând principiile acestuia în viața lor până la punctul în care dezvoltă o minte spirituală, care este caracterul pe care îl seamănă în moarte, aceștia vor primi un trup spiritual în înviere.

Apostolul își încheie explicația despre înviere afirmând că celor care sunt înviați la o natură spirituală li se acordă nemurirea. „Căci ceea ce este pieritor trebuie să îmbrace nepierirea, iar ceea ce este muritor trebuie să îmbrace nemurirea. Deci, când ceea ce este pieritor va îmbrăca nepierirea, iar ceea ce este muritor va îmbrăca nemurirea, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»”. (1 Corinteni 15:53,54). Ideea textului este că, atunci când lucrarea veacului prezent va fi încheiată și toți cei care vor avea natura divină vor fi înviați, atunci profeția din Isaia 25:6-10, pe care Pavel a citat-o parțial, se va împlini. Aceasta este o profeție despre împărăție și binecuvântările care vor curge asupra rasei umane atunci când

aceasta se va întoarce din țărâna pământului în înviere.

„El [Dumnezeu] va înghiți moartea în victorie; și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele; și mustrarea poporului Său o va îndepărta de pe tot pământul, căci Domnul a vorbit. Și se va spune în ziua aceea: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat, și El ne va mântui; acesta este Domnul; noi L-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui.” (Isaia 25:8,9). Să ne bucurăm, așadar, de certitudinea învierii, despre care au vorbit profeții, Isus și apostolii credincioși. Slavă lui Dumnezeu pentru această înțelegere!